

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 1Csp/7/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7825200292
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Majerníková
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2025:7825200292.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava sudkyňou JUDr. Silviou Majerníkovou v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/X, XXX XX D., zastúpená Mgr. Martinom Jankovičom, advokátom so sídlom Železničná 257/19, 050 01 Revúca, proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava-mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpený Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava, o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni finančné zadost'učinenie v sume 300,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,65 % ročne zo sumy 300,- eur od 22.10.2024 do zaplataenia, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobkyni p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 06.02.2025 domáhala od žalovaného priznania primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 500,- eur s úrokom z omeškania vo výške 8,65 % ročne od 22.10.2024 do zaplataenia skutkovo dôvodiac, že tunajší súd rozsudkom sp. zn. 4Csp/90/2021 – 156 zo dňa 13.01.2022 v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., proti A. B., ako žalovanej, o zaplataenie sumy 2.055,18 eur s príslušenstvom, rozhodol o zastavení konania o zaplataenie 60,- eur, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a súčasne A. B. priznal plnú náhradu trov konania proti žalobcovi s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Okresný súd rozhodol tak o žalobe, ktorou sa spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o., ako žalobca domáhal od žalovanej zaplataenia sumy 2.055,18 eur s príslušenstvom titulom zostatku úveru, ktorý bol žalovanej poskytnutý na základe zmluvy o splátkovom úvere číslo 5113010507, zo dňa 12.05.2016, uzavretej so Slovenskou sporiteľňou, a.s. – právnym predchodcom žalobcu, ako veriteľom a žalovanou, ako dlžníkom. Žalobca svoju aktívnu legitímáciu preukazoval zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 12.10.2020 uzavretou so Slovenskou sporiteľňou, a.s. Krajský súd v Košiciach rozsudok, sp. zn. 3CoCsp/34/2022, zo dňa 30.03.2023 rozhodol tak, že potvrdil rozsudok Okresného súdu Rožňava, sp. zn. 4Csp/90/2021 – 156, zo dňa 13.01.2022 v jeho zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania a nepriznal stranám sporu náhradu trov tohto odvolacieho konania. Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 22.05.2023 a tým istým dátumom nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť aj rozsudok okresného súdu vo výrokoch II. a III. Krajský súd v Košiciach v rozsudku sp. zn. 3CoCsp/34/2022, zo dňa 30.03.2023 dospel k záveru, že tunajší súd na základe vykonaného dokazovania v spore 4Csp/90/2021 dospel k správne mu záveru, že spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o. nepreukázala, že by v danom prípade došlo k platnému postúpeniu pohľadávky zo

spotrebiteľskej zmluvy z banky na nebankovú spoločnosť. Odvolací súd považoval za správny názor súdu prvej inštancie, ktorý uzavrel, že žalobca v konaní nepreukázal, že výzvu zo dňa 04.05.2020, ktorou bola žalovaná vyzvaná na úhradu omeškaných splátok v zmysle § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. preukázateľne doručil žalovanej, resp. že by sa táto výzva dostala do jej dispozičnej sféry. V súvislosti s doručením tejto zásielky žalobca nepredložil žiaden taký relevantný dôkaz, ktorý by preukázal, že táto zásielka bola preukázateľne doručená žalovanej, resp. sa dostala do jej dispozičnej sféry. Pokiaľ žalobca v odvolaní uvádzal, že doručenie tejto zásielky preukazuje predloženým podacím hárkom, tento nie je obsahom spisu. Na základe uvedeného s poukazom na § 3 ods. 5 zákona 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa žalobkyňa vyvodila nárok na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušľým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitivedamages v práve USA a exemplarydamages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva "odradzujúci"). Žalobkyňa v žalobe k podmienkam uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia citovala uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.09.2016, rozhodnutia Krajského súdu v Prešove v konaní sp. zn. 3Co/101/2017 zo dňa 07.12.2017, sp. zn. 3Co/72/2018, zo dňa 04.09.2018, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017, zo dňa 30.01.2019. Žalovaný sa v pôvodnom konaní domáhal voči žalobkyni zaplatenia sumy 2.055,18 eur s príslušenstvom, pričom jeho žaloba bola zamietnutá, čím vznikol predpoklad uplatnenia práva žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie na súde. Podľa názoru žalobkyne tak podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi bola bez pochyb splnená. Za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi zodpovedá Spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o., ako právny nástupca veriteľa a dodávateľa v spotrebiteľsko-dodávateľskom zmluvnom vzťahu. Žalovaný svojim návrhom na vydanie platobného rozkazu chcel protiprávne pripraviť žalovanú minimálne o sumu 2.055,18 eur, a tak žalovaná výzvou zo dňa 11.10.2024 požiadala žalobcu o primerané finančné zadosťučinenie vo výške necelých 25 % z celkových nákladov, o ktoré chcel spotrebiteľa protiprávne pripraviť, t. j. vo výške 500,- eur. Žalovanému EOS KSI Slovensko, s.r.o. bola výzva doručená dňa 14.10.2024, na ktorú žalovaný žiadnym spôsobom nereagoval. O tom, že žalovaný je v tejto veci pasívne vecne legitimovaným subjektom vyplýva aj z dikcie schválenej právnej vety dovolacieho rozhodnutia (R 47/2022, Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. augusta 2022, sp. zn. 7Cdo/80/2020) z ktorej inter alia vyplýva, že zodpovedným subjektom (§ 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z.) v prípade, ak zmluva o postúpení pohľadávky bola neplatná pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť veriteľ (postupca), alebo veriteľ (postupník).“ Postupník si pred podaním žaloby môže a má overiť, či postúpená pohľadávka na neho bola postúpená za dodržania zákonných požiadaviek. Ak tak neurobí, žalobu podá a v konaní je neúspešný, tak musí za svoj postup znášať zodpovednosť.

2. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe konštatoval, že žaloba v spore 4Csp/90/2021 bola zamietnutá pre neunesenie dôkazného bremena žalovaného v tomto spore (nepreukázanie, že postupca Slovenská sporiteľňa, a.s.) doručoval žalovanému výzvu, ktorá predchádza postúpeniu pohľadávky, v dôsledku čoho súd nepovažoval postúpenie pohľadávky za preukázané, nakoľko žalovanému sa nepodarilo v tomto konaní uvedené preukázať. Uvedené však nič nemení na skutočnosti, že zmluva o postúpení pohľadávok je platná, žalovaný je vlastníkom pohľadávky voči žalobkyni, avšak v dôsledku neunesenia dôkazného bremena voči nemu stratil spor. Uvedené v žiadnom ohľade nemôže predstavovať porušenie spotrebiteľských práv, za ktoré by mal zodpovedať žalovaný a za ktoré by malo žalobkyni ako úverovému dlžníkovi, prislúchať finančné zadosťučinenie. Podľa názoru žalovaného neúspech dodávateľa v súdnom konaní rozhodne nie je „automaticky“ úspešným uplatnením porušenia spotrebiteľského práva na súde zo strany spotrebiteľa a už vôbec nezakladá pasívnu vecnú legitimáciu takéhoto nároku na stranu neúspešnej druhej strany sporu, ako to de facto veľmi zjednodušila žalobkyňa. Podľa názoru žalovaného je aj po novelizácii potvrdený a jednoznačne zrejмый úmysel zákonodarcu priznať spotrebiteľom možnosť domáhať sa priznania primeraného finančného zadosťučinenia za takých

okolností, kedy si spotrebiteľ úspešne uplatní konkrétny nárok z konkrétneho preukázaného porušenia práva alebo povinnosti, ako napr. nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia od dodávateľa, určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky použitej dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve, nárok vyplývajúci z náhrady škody spôsobenej dodávateľom a tak ďalej voči osobe, ktorá uvedené porušenie spôsobila (resp. zanedbala povinnosť v oblasti ochrany spotrebiteľa) – nakoľko, ak by mal zákonodarca v úmysle priznávať spotrebiteľom primerané finančné zadosťučinenie voči dodávateľom vo všetkých konaniach, ktoré boli následkom neunesenia dôkazného bremena veriteľa v konaní o zaplatenie zamietnuté, bolo by to v predmetnom ustanovení priamo uvedené – čo nie len, že uvedené nie je, ale sa nedá ani žiadnym rozširujúcim výkladom podľa názoru žalovaného z predmetného ustanovenia vyvodiť. Tieto závery žalovaného sú podľa jeho názoru v súlade s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Žalovaný si v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky so sp. zn. 1Cdo/107/2021 z 28.02.2023 a na to, že takýto súdny výklad ust. § 3 ods. 5 ZoOS (resp. 3 ods. 1 písm. e) zákona o ochrane spotrebiteľa) by bol zároveň podľa názoru žalovaného v priamom rozpore s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. júna 2017, sp. zn. II. ÚS 796/2016-65. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia z dôvodu úspechu v súdnom spore, bez preukázania naplnenia hypotézy vyžadovanej v ust. § 3 ods. 5 ZoOS (resp. 3 ods. 1 písm. e) zákona o ochrane spotrebiteľa), by bolo preto vybočením zo základných princípov civilného sporového poriadku, ktorý stanovuje rovné postavenie strán sporu a spravodlivú ochranu práv a právom chránených záujmov. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia za takéhoto stavu, kedy neexistuje zákonný dôvod na to, aby žalovaný zodpovedal za porušenie spotrebiteľských práv žalobcu (v tomto prípade ani nevie akých, nakoľko porušenie spotrebiteľských práv, za ktoré by mal zodpovedať žalovaný, žalobcom v podanej žalobe, resp. ani v pôvodnom súdnom konaní nebolo vôbec riešené) by podľa názoru žalovaného znamenalo výklad ust. § 3 ods. 5 ZoOS (resp. 3 ods. 1 písm. e) zákona o ochrane spotrebiteľa) contra legem. Žalovaný namietal nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie v predmetnom konaní, nakoľko sa nedopustil porušenia spotrebiteľských práv žalobkyne a žalovaného nemožno považovať za osobu, ktorá by za porušenie spotrebiteľských práv žalobcu zodpovedala. Žalovaný na podporu svojej argumentácie poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 25Co/12/2018 z 21.08.2018, rozsudku Okresného súdu v Prešove, sp. zn. 17Csp/17/2023 z 20.10.2023, uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 1Co/62/2019 z 26.09.2019. Výšku primeraného finančného zadosťučinenia považoval za neprimeranú a ničím neodôvodnenú. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na uznesenie Krajského súdu Prešov sp. zn. 9CoCsp/46/2021 zo dňa 30.11.2021, rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 9CoCsp/9/2024, zo dňa 26.03.2024, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 7Co/132/2019 z 28.05.2020, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 25CoCsp/4/2024 zo dňa 16.04.2024. Záverom žalovaný uzavrel, že žalobu považuje za nedôvodnú nie len z dôvodu jej neprípustnosti pre rozpor s dobrými mravmi podľa ust. § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (kedy žalobca doposiaľ nepreukázal uplatnenie práva voči žalovanému), ale aj čo do uplatnenej a ničím bližšie nezdôvodnenej výšky primeraného finančného zadosťučinenia, ktorá je svojou povahou až rozporná s dobrými mravmi, ak sa spotrebiteľ – dlžník, domáha fakticky ničím bližšie neodôvodneného zadosťučinenia na úkor dodávateľa. Z uvedeného dôvodu považoval návrh v celom rozsahu za nedôvodný, žiadal žalobu zamietnuť a v prípade úspechu si uplatnil náhradu trov konania.

3. Žalobkyňa v replike nesúhlasila s tvrdením žalovaného argumentujúc, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení, je ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé čo i len privodiť ujmu spotrebiteľovi. Súčasné znenie § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z. zakladá nárok na finančné zadosťučinenie už pri úspešnom uplatnení porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi bez toho, žeby sa vyžadovala, čo len potenciálna ujma. Ani analogicky nemožno aplikovať § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže zákon č. 250/2007 Z.z. žiadnu postupnosť satisfakčných prostriedkov neustanovuje a rovnako neustanovuje, že k právu na finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľského práva je potrebná určitá intenzita. Týmto je daná aj odpoveď na obvyklú argumentáciu žalovaných dodávateľov, ktorej podstata spočíva v tvrdení, že právo na primerané finančné zadosťučinenie je dané až „vtedy, keď porušenie práva nie je možné napraviť inak“, resp., že žalovaný nespôsobil svojim konaním spotrebiteľovi „žiadnu ujmu“. Žalobkyňa mala za to, že tento inštitút slúži prednostne ako odmena spotrebiteľa za výhru v súdnom spore a sankcia dodávateľa za

porušovanie jeho povinností alebo porušovanie práv spotrebiteľa. K tomu citoval rozhodnutie NS SR sp. zn. 6 Cdo/127/2017. Pokiaľ ide o ďalšie námietky žalovaného k nim citoval rozhodnutia NS SR sp. zn. 9Cdo/324/2020, sp. zn. 7Cdo/237/2021, rozhodnutia KS v Prešove sp. zn. 23Co/83/2017 a sp. zn. 5Co/147/2018. Žalobkyňa ďalej argumentovala, že žalovaný vo vzťahu k nej porušil minimálne nasledujúce zákonné ustanovenia, a to § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách ako aj ust. § 53 ods. 9 v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka ako aj ust. § 4 ods.2 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Pri neexistencii zákonných kritérií pre určovanie výšky finančného zadostučinenia, tak je podľa ich názoru súd povinný prihliadať najmä na výšku žalovaným nedôvodne požadovanej sumy na zaplatenie v pôvodnom súdnom konaní a za primerané okolnostiam ich prípadu považovala finančné zadostučinenie vo výške požadovanej žalobkyňou podanou žalobou v tomto spore, ktoré v žiadnom prípade nemožno považovať za tzv. premrštené, resp. v rozpore s dobrými mravmi. Podstatná tak v nami posudzovanom prípade je okolnosť, o akú sumu sa chcel a mal záujem žalovaný na úkor žalobkyne v pôvodnom súdnom spore (4Csp/90/2021) obohatiť, kde už samo o sebe vedenie súdneho konania o zaplatenie peňažnej povinnosti nepriamo vplýva na psychiku každého občana v pozícii žalovaného.

4. Žalovaný v duplike zotrval na predchádzajúcom vyjadrení a opakovane uviedol, že žaloba žalovaného bola v konaní vedenom pod sp. zn. 4Csp/90/2021 zamietnutá z dôvodu neunesenia dôkazného bremena a nie z dôvodu, že by v konaní bolo preukázané porušenie akýchkoľvek spotrebiteľských práv žalobcu žalovaným. Tvrdenie žalobcu, v zmysle ktorého „Neúspešný bol preto, že pohľadávku, ktorú uplatňoval, nenadobudol z dôvodu neplatnosti postupnej zmluvy“ žalovaný rozporuje, nakoľko neplatnosť zmluvy o postúpení nebola nikdy žiadnym výrokom v žiadnom rozhodnutí konštatovaná. Subjektívna dedukcia žalobcu, že prehra sporu žalovaným z akéhokoľvek dôvodu bez ďalšieho zakladá neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok, na základe ktorej si žalovaný v konaní 4Csp/90/2021 uplatnil svoj nárok voči žalobcovi, je podľa názoru žalovaného nesprávna a nemôže obstať.

5. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 20.8.2025. Na pojednávanie sa nedostavil žalovaný ani jeho právny zástupca, ktorí svoju neprítomnosť na pojednávaní písomne ospravedlnili podaním doručeným súdu dňa 30.6.2020, pričom súhlasili aby súd rozhodol v ich neprítomnosti. Žalobkyňa zotrvala na podanej žalobe a na dôvodoch v nej uvedených. Súd preto v zmysle § 180 zákona č. 160/2015 Z.z. CSP pojednával a rozhodol v neprítomnosti žalovaného.

6. Súd vykonal dokazovanie v súlade s § 204 CSP, a to oboznámením sa so žalobou a listinnými dôkazmi – rozsudkom Okresného súdu Rožňava č.k. 4Csp/90/2021-156 zo dňa 13.1.2022, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3CoCsp/34/2022 zo dňa 30.3.2023 a pokusom o mimosúdne vyriešenie sporu zo dňa 11.10.2024 a zistil tento skutkový stav:

7. Okresný súd Rožňava rozsudkom č. k. 4Csp/90/2021-156 zo dňa 13.1.2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3CoCsp/34/2022 zo dňa 30.3.2023 zastavil konanie o zaplatenie 60,- eur, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a súčasne žalobkyňi priznal plnú náhradu trov konania proti žalovanému. Ako vyplýva z uvedených rozhodnutí, predmetom sporu bol nárok žalovaného na zaplatenie sumy 2.055,18 eur s príslušenstvom titulom zostatku úveru, ktorý bol žalobkyňi poskytnutý na základe zmluvy o splátkovom úvere číslo 5113010507, zo dňa 12.05.2016, uzavretej so Slovenskou sporiteľňou, a.s. – právnym predchodcom žalovaného, ako veriteľom a žalobkyňou, ako dlžníkom. Žalovaný svoju aktívnu legitímáciu preukazoval zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 12.10.2020 uzavretou so Slovenskou sporiteľňou, a.s., ktorou mu bola postúpená pohľadávka voči žalobkyňi. Súd v odôvodnení rozhodnutí konštatujú, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by v danom prípade došlo k platnému postúpeniu pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy z banky na nebankovú spoločnosť. Žalovaný v konaní nepreukázal, že výzvu zo dňa 04.05.2020, ktorou bola žalobkyňa vyzvaná na úhradu omeškaných splátok v zmysle § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. preukázateľne doručil žalobkyňi, resp. že by sa táto výzva dostala do jej dispozičnej sféry. V súvislosti s doručením tejto zásielky žalovaný nepredložil žiaden taký relevantný dôkaz, ktorý by preukázal, že táto zásielka bola preukázateľne doručená žalobkyňi, resp. sa dostala do jej dispozičnej sféry. Pokiaľ žalovaný v odvolaní uvádzal, že doručenie tejto zásielky preukazuje predloženým podacím hárkom, tento nie je obsahom spisu. Navyše k tomu odvolací súd uviedol, že poštový hárok nie je relevantným dôkazom, ktorým by bolo možné túto skutočnosť preukázať. Navyše odvolací súd dodal, že v danom prípade nebolo naplnené ani ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

8. Pokusom o mimosúdne vyriešenie sporu zo dňa 11.10.2024 žalobkyňa vyzvala žalovaného na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 500,- eur lehote siedmich dní od doručenia tejto výzvy. Predmetná výzva bola žalovanému doručená dňa 14.10.2024.

9. Na základe vyššie zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie vo vzťahu k žalobnému návrhu o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia právne uzatvára:

10. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení platnom do 30.6.2024 (ďalej len „ZoOS“), úroti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

11. Podľa § 3 ods. 1 písm. e) zákona č. 108/2024 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení, každý spotrebiteľ má právo na primerané finančné zadosťučinenie od osoby, ktorá porušila práva spotrebiteľa alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa, ak spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa; pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia súd prihliada najmä na povahu, závažnosť, spôsob, rozsah, následky, trvanie a okolnosti porušenia práva spotrebiteľa alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa.

12. Podľa § 53 ods. 1 a 3 zákona č. 108/2024 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení, ustanovenia tohto zákona sa použijú na zmluvu uzavretú po 30. júni 2024. Vznik právnych vzťahov zo zmlúv uzavretých pred 1. júlom 2024 a nároky vzniknuté z týchto zmlúv sa posudzujú podľa právnych predpisov účinných do 30. júna 2024. Konania o porušení povinností v oblasti ochrany spotrebiteľa začaté a neukončené pred 1. júlom 2024 sa dokončia podľa právnych predpisov účinných do 30. júna 2024.

13. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu ZoOS, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zmyslom primeraného finančného zadosťučinenia je jednak satisfakčná funkcia, ktorá sa vzťahuje na konkrétneho spotrebiteľa, ktorému je primerané finančné zadosťučinenie priznané v relutárnej podobe. Okrem toho má však aj preventívnu funkciu, ktorá nie je o nič menej významná a ktorej úlohou je odradiť nečestných dodávateľov od porušovania právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Napokon je tu sankčná funkcia, ktorá má viesť k tomu, aby dodávateľia boli postihnutí aj v majetkovej sfére, aby boli dostatočne odradení od nekalého konania, ktorého sa dopustili voči úspešnému spotrebiteľovi, keďže ako ukazuje už niekoľkoročná súdna prax, konštatovanie absencie požadovaných zákonných náležitostí v zmluvách so spotrebiteľmi, resp. vyhlásenie zmluvných podmienok za neprijateľné, sa javí byť nedostatočný. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí ak táto ujma tu je. Napokon, je bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi aj reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. V tomto prípade však ale musí byť splnená podmienka na priznanie primeraného zadosťučinenia a tou je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a jeho preukázanie.

14. Vychádzajúc z zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinného do 30.6.2024, jazykovo gramatického výkladu predmetnej právnej normy a toho, že ak nie sú závažné dôvody pre to, aby bol slovnému textu daný iný význam, má sa výrazom použitých v právnej norme prisúdiť taký význam, aký mal v zmysle právneho jazyka a preto je možné konštatovať, že úspešným uplatnením práva spotrebiteľa je daný základ pre priznanie finančného zadosťučinenia.

Žalobkyňa ako spotrebiteľ domáhajúci sa svojich práv spotrebiteľa bola v základnom konaní úspešná a má preto právo na primerané finančné zadosťučinenie, nakoľko to tento, nie iný výklad zákona, umožňuje. Posúdenie každého nároku je však vecou individuálnych skutkových tvrdení. Všeobecnou právnou zásadou vlastnej európskej právnej kultúry je princíp primeranosti, ktorý zvolil zákonodarca aj vo vzťahoch k zadosťučineniu, na ktoré má nárok spotrebiteľ úspešne sa domáhajúci ochrany svojho práva. Je preto vecou súdu, ktorý je orgánom s právomocou právnou normu vyložiť a poskytnúť ochranu subjektívneho práva a vyhodnotiť v konkrétnych súvislostiach primeranosť požiadavky spotrebiteľa.

15. Žalobkyňa v konaní uplatnila nárok na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 posledná veta ZoOS, ktorý nárok súd uznal za dôvodný. Žalobkyňa ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnila porušenie práva osobitnými predpismi (Občiansky zákonník, zákon o bankách) a z tohto titulu má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva zodpovedá. Žalovaný vyvolaním pôvodného konania nie nevýznamnou mierou participoval na zásahu do práv žalobkyne, ktoré pre neho skončilo neúspechom v dôsledku nerešpektovania kritérií postúpenia bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. K úspešnému uplatneniu práv žalobkyne súd uvádza, že nie je dôležité, či spotrebiteľ v konaní vystupuje ako žalobca alebo žalovaný, je dôležité, či úspešne uplatní porušenie svojich spotrebiteľských práv, teda pokiaľ sa spotrebiteľ ako žalovaný v konaní úspešne bráni tým, že dodávateľ porušil jeho spotrebiteľské práva a z toho dôvodu bude žaloba zamietnutá, tak potom možno konštatovať, že spotrebiteľ úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva. Pokiaľ by žalobkyňa nepodala odpor voči platobnému rozkazu, ktorý jej bol doručený, takýto platobný rozkaz by sa stal právoplatným a bol by titulom pre výkon rozhodnutia, čo by nepochybne negatívne ovplyvnilo majetkovú sféru žalobkyne. Nemožno súhlasiť so záverom, že ak meritórne nebolo vyslovené to, či predmetná úverová zmluva je bezúročná a bezpoplatková, že nedošlo ku konštatovaniu porušenia práv spotrebiteľa. Nemožno priznať dodávateľovi možnosť, aby tento sa obrátil na súd, vyčkávajúc prípadnú pasivitu spotrebiteľa a v opačnom prípade by sa snažil vyhnúť povinnosti zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie. Takéto konanie je v rozpore s princípmi ochrany spotrebiteľa a je v rozpore s cieľom, ktorý bol sledovaný pri prijímaní ustanovení o primeranom finančnom zadosťučinení. Práve cieľom tohto inštitútu je odradiť a zároveň sankcionovať dodávateľa v spotrebiteľských veciach, aby sa domáhal súdnou cestou svojich nárokov bez prípadnej sankcie v prípade, že nie je úspešný. Z vyššie uvedeného poukazujúc na citovanú judikatúru mal súd za jednoznačne preukázané, že v konaní vedenom na tunajšom sp.zn. 4Csp/90/2021 si žalobkyňa bez akejkoľvek pochybnosti úspešne uplatnila porušenie svojich spotrebiteľských práv, tak ako to vyžaduje § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa.

16. Je nepochybné, že žalovaný je zodpovedný za porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne. Najvyšší súd SR sa už zaoberal aj otázkou rozsahu zodpovedných subjektov podľa § 3 ods. 5 ZoOS a túto vyriešil rozsudkom sp. zn. 7Cdo/80/2020 z 24.08.2022. Toto rozhodnutie bolo aj publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 4/22 pod R 47/2022. Z dikcie schválenej právnej vety uvedeného rozhodnutia okrem iného vyplýva, že zodpovedným subjektom v prípade, ak zmluva o postúpení pohľadávky bola neplatná pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona o bankách, môže byť veriteľ (postupca) alebo veriteľ (postupník). Najvyšší súd SR zároveň poukázal aj na závery uznesenia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 97/2021 z 25.02.2021, v ktorom ústavný súd odobril právne závery, ktorými bolo žalobcovi (spotrebiteľovi) priznané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 ZoOS vo vzťahu k veriteľovi (postupníkovi) napriek tomu, že tento namietal, že nie je pasívne vecne legitimovaným v spore (obdobne ako to namieta v tomto prípade). Tiež odkázal na svoje ďalšie rozhodnutie pod sp. zn. 3Cdo/31/2020 z 25.05.2022, podľa ktorého záverov splnením podmienky úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, zakladajúce právo spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie, je vyslovenie sa súdom o porušení práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi v akomkoľvek rozhodnutí v prospech spotrebiteľa. Na základe všetkého uvedeného preto dovolací súd dospel k záveru, že ak si sťažovateľka v pôvodnom konaní neúspešne uplatnila spotrebiteľskú pohľadávku proti spotrebiteľovi, a dôvod jej neúspechu spočíval v nepreukázaní aktívnej vecnej legitimácie v dôsledku nedodržania zákonných podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, potom nesie prípadnú zodpovednosť voči spotrebiteľovi v súvislosti s požadovaným finančným zadosťučinením podľa § 3 ods. 5 ZoOS pôvodný veriteľ (teda banka) alebo ten, na koho bola spotrebiteľská pohľadávka postúpená.

17. Súd uplatnenú výšku zadosťučinenia 500,- eur nepovažoval za primeranú výšku úveru, morálnej a majetkovej ujme žalobkyne. V prejednávanej veci neboli tvrdené a z vykonaných dôkazov nevyplývali

žiadne také ďalšie skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie zadosťučinenia vo výške, ktorú požadovala žalobkyňa. Kritériom kvantifikácie by mali byť podľa súdu okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva, ich dosah na svet individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práva spotrebiteľa. V tejto súvislosti súd poukazuje, že žalobkyňa svoj nárok okrem jeho prípustnosti v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona číslo 250/2007 Z. z. ničím neodôvodnila, pripustila však, že výška finančného zadosťučinenia závisí len od úvahy súdu a môže mať tak len symbolický význam. Žalobkyňa neuviedla, či konanie žalovaného bolo príčinou aj vzniku iných negatívnych následkov v jej súkromnom a spoločenskom živote. Spotrebiteľské práva boli síce porušené, vznikol jej tak nárok na primerané zadosťučinenie, ale to neznamená, že jej patrí výška, ktorú sama požaduje. Súd preto považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 300,- eur a to s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľa a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

18. Žalovaný sa dostal do omeškania, keď neuhradil cenu nájmu v lehote 7 dní, keď ho o to žalobkyňa požiadala výzvou zo dňa 11.10.2024 doručenou mu dňa 14.10.2024, tak mu vznikla povinnosť okrem priznanej sumy zaplatiť žalobkyni i úroky z omeškania v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu bola 3,65 %, preto žalovaný je povinný uhradiť úroky z omeškania vo výške 8,65 % ročne z dlžnej sumy od 22.10.2024 do zaplatenia.

19. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná stane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

20. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Súd vychádzal zo zásady úspechu vo veci, ktorú treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu. Nejde o procesne neúspešnú žalobkyňu, ak jej bola priznaná aspoň časť uplatneného nároku, žalobkyňu treba považovať za plne úspešnú, keď mala plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto procesného úspechu závisela výlučne od úvahy súdu, tak ako to bolo v tomto prípade. Súd jej preto priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom náhrada všetkých účelných trov konania bude vypočítaná z prisúdenej istiny a vo výške, o ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto uznesenia (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd v dvoch písomných vyhotoveniach.

Podľa § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 363 CSP, sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (ust. § 127 ods. 1 a ods. 2 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť

nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku. Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (ust. § 38 zákona č. 233/1995 Z.z.) a ktorého vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (ust. § 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).